

Η αγία μεγαλομάρτυς Αικατερίνα

/ [Πεμπτούσία](#)

image not found or type unknown

Νοεμβρίου.

Στην Αλεξάνδρεια, της Αιγύπτου τη μεγάλη και

ξακουστή πολιτεία, ζούσε στα παλιά τα χρόνια ένας άρχοντας. Ένα, μοναδικό παιδί του χάρισε ο Θεός. Μια κόρη, που όσο μεγάλωνε τόσο ομορφότερη γινότανε κι έξυπνη και καλή.

Άρχοντας ο πατέρας, αρχοντικά μεγάλωνε το κορίτσι και – πράγμα ασυνήθιστο για την εποχή εκείνη – της είχε φέρει ο πατέρας της τους πιο ξακουστούς δασκάλους να μορφωθεί, γιατί έβλεπε τη σπάνια εξυπνάδα που είχε το παιδί του.

Η γνώση όλη και η σοφία γίναν κτήμα της. Η **Αικατερίνα** σαν διψασμένη γη, ρουφούσε ό,τι της δίνουν οι μεγάλοι δάσκαλοί της. Έμαθε την ελληνική γλώσσα, σπούδασε τη φιλοσοφία και την ιατρική, τα μαθηματικά και την ποίηση, τα λατινικά και τη ρητορική. Γνώρισε όλες τις θρησκείες του καιρού της κι άφηνε με τη σοφία και την ορθή της κρίση βουβούς κι αυτούς τους σοφούς δασκάλους της.

Στα δεκαοχτώ της χρόνια η Αικατερίνα έλαμπε σαν λεπτόμισχο, ευωδιαστό κρίνο. Τέτοια ήτανε η ομορφιά της, τέτοια και η σοφία της. Χαιρότανε το μάτι να τη

βλέπει και το αυτί ν' ακούει το γλυκό της λόγο, μεστό από νοήματα, να ρέει σαν το κελαρυστό ολοκάθαρο ρυάκι...

Στα δεκαοχτώ της, νύφη περιζήτητη για τ' αρχοντόπουλα του κόσμου, γνώρισε η Αικατερίνα τον Χριστό. Για χάρη της αγάπης στον Χριστό, περιφρονεί η κόρη κάθε νέο που τη ζητά σε γάμο. Εκείνος είναι ο πάνσοφος, η ίδια η Αγάπη, είν' η πηγή της καλοσύνης, είναι η ίδια η αρετή.

Στην Αλεξάνδρεια διώκονται οι χριστιανοί. Ανάμεσα σ' αυτούς που οδηγούν στον βασιλιά είναι και η Αικατερίνα. Η σοφή, η όμορφη, η πλούσια μοναχοκόρη, η αρχοντοπούλα. Στέκει ατρόμητη. Με του Θεού τη χάρη, με τη σοφία και τη γνώση της αποστομώνει τον κριτή. Ο άρχοντας διατάζει να μαζευτούν οι πιο σοφοί άνθρωποι της Αιγύπτου, για ν' απαντήσουν σε τούτη εδώ την αναιδή κοπέλα, που τα 'βαλε με τους θεούς και τους προσβάλλει. Ήρθαν εκατόν πενήντα δάσκαλοι. Σοφοί και ρήτορες και μάγοι. Και ψάχνουνε στη σκέψη τους να βρουν επιχειρήματα, ν' αποστομώσουν τούτη τη θρασύτατη κοπέλα. Ένα της λεν, δέκα απαντά η Αικατερίνα, η σοφή, με σύνεση μα και σεμνότητα, που αποστομώνει και αποπλίζει τους δασκάλους. Κάποια στιγμή ακούγεται πια να μιλά μονάχα εκείνη. Ναι, δεν υπάρχει αντίλογος. Έχουνε βουβαθεί οι σοφοί. Και τους μιλά για τον Χριστό. Κι εκείνοι ακούνε...

Θεριό γίνεται ο άρχοντας. Τα βάζει τώρα πια με τους δικούς του. Ακούς εκεί, να στέκονται βουβοί μπρος στο κορίτσι! Κι εκείνοι, όλοι ταπεινά ομολογούν πως, ναι, δέχονται την πίστη της. Είναι κι αυτοί με τον Χριστό!

Βάφτηκε από των μαρτύρων το αίμα η Αλεξάνδρεια. Πρώτα οι σοφοί. Ύστερα όλοι όσοι πιστέψαν στον Χριστό κι ομολόγησαν. Και τέλος η Αικατερίνα. Η νύφη του Χριστού. Κάποιος από τους δούλους της πήρε κρυφά το πολυβασανισμένο σώμα της που τόσα και τόσα υπέφερε. Το 'πλυνε, το 'ντυσε, το έκλαψε κρυφά και το 'θαψε, όπως έπρεπε.

Λένε, πως χρόνια πέρασαν πολλά και πάλι διωγμοί και πάλι φόβος. Άγνωστο πώς βρέθηκε το άγιο λείψανο μακριά από την Αλεξάνδρεια. Άγγελοι, λένε, πως το πήρανε μακριά από τους άπιστους. Το μεταφέρανε με τρόπο θαυμαστό, στην έρημο της Αραβίας κι εκεί το αποθέσανε πάνω στην πιο ψηλή κορφή της χερσονήσου του Σινά. Ποιος ξέρει αν εγίνηκε έτσι! Σίγουρα από θαύμα του Θεού έφτασε ως εκεί το σώμα της Αγίας.

Το μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης στο ορος Σίνα

Λένε ακόμα, πως οι ερημίτες που ζούσαν σε σπηλιές στα γύρω μέρη βλέπαν αγγέλους να πετούν εκεί ψηλά. Κάποιοι λένε, πήρε εντολή απ' τον Θεό για ν' ανεβούνε στην κορυφή.

Κίνησαν με λαμπάδες και κεριά, με ψαλμωδίες και θυμιάματα κι άρχισαν ν' ανεβαίνουν. Μακρύς ο δρόμος. Κοπιαστικός πολύ ο ανήφορος. Ψηλό κι άγριο το βουνό. Ζέστη. Φλογίζεται ο τόπος. Κι οι γεροντάδες ανεβαίνουν...

Κάποτε έφτασαν στην κορυφή. Εκεί, στο πιο ψηλό σημείο κάτι σαν σπηλιά και μέσα το κιβούρι με το άγιο σώμα. Ακέραιο! Άφθαρτο απ' τον χρόνο. Κι ευωδίαζε σαν ολάνοιχτο ρόδο. Με δάκρυα και ύμνους το φορτωθήκαν οι ασκητές και πήρανε τον κατήφορο για το μοναστήρι που είναι στο κέντρο της κοιλάδας: Της Μεταμόρφωσης το μοναστήρι.

Στον δρόμο τους τελειώνει το νερό. Ώρες κατηφορίζουν. Ιδρωμένοι, κουρασμένοι, νηστικοί, μα πιο πολύ διψασμένοι. Δυο-τρεις αρχίζουν να λιποθυμούν. «Λίγο νερό!», προσεύχονται στη μάρτυρα, τη νύφη του Χριστού. Κι εκεί που δέονται, να, και περνά σε μια στιγμή μια πέρδικα από πάνω τους κι απ' τη φτερούγα της χοντρή, χοντρή, στάζει μια στάλα δροσερό νεράκι. Ναι, έγινε το θαύμα! Μέσα στην κατάξερη έρημο, ανάμεσα στις πέτρες του βουνού βρήκαν οι γέροντες πηγή. Βρήκαν την πηγή της πέρδικας. Ήπιαν, δροσίστηκαν, γεμίσανε τ' ασκιά τους και συνεχίσανε ξανά την κατηφορική τους λιτανεία. Δύο μέρες, τρεις... Φτάνουν στο μοναστήρι. Τοποθετούν σε λάρνακα πολύτιμη το τίμιο σώμα. Και το φυλάγουνε

εκεί, σαν θησαυρό. Για αιώνες!

Το μοναστήρι άλλαξε όνομα. Το λένε πια «Μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης» κι εκεί ψηλά στην κορυφή, την πιο ψηλή της Αραβίας την ονομάσανε κι αυτή «βουνό της Αγίας Αικατερίνης». Έτσι το ξέρουνε όλοι. Όποιος ανεβαίνει επάνω εκεί στην κορυφή, θα δει και σήμερα το θαύμα: ο βράχος που είχε ακουμπήσει το άγιο σώμα, σαν το σηκώσανε οι μοναχοί, πήρε και φούσκωσε σαν ζωντανό κομμάτι, κι έφτιαξε πέτρινο ένα ομορφοφτιαγμένο γυναικείο σώμα. Πάνω σ' αυτό τον βράχο οι μοναχοί χτίσανε όμορφο εκκλησάκι, στήσαν την Άγια Τράπεζα και κάνουνε τη μυστική θυσία.

Σ.Γ.Α.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

